

РЕШЕНИЕ

№ 4914

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4541** по описа за **2021** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по повод касационна жалба вх. № 16444 от 13.05.2021 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ и вх. № 21026171 от 22.04.2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, подадена от С. Г. Н., действаща в качеството си на ЕТ [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх.А, ап.20, чрез адв. К. П., съдебен адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.1, ап.3 срещу Решение № 20066302 от 12.03.2021г., постановено по НАХД № 11806/2020г. по описа на СРС, Наказателно отделение /НО/ – 99-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 495098 - F507486 от 17.02.2020г., издадено от началник на Отдел „Оперативни дейности“ - С. в Централно управление на Националната агенция за приходите /НАП/, с което на касатора на основание чл.185, ал.1 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл.118, ал.1 ЗДДС.

В касационната жалба са развити подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на постановеното решение, нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се във всякаква липса на мотиви. Твърди се, че районният съд е пренебрегнал възраженията по

законосъобразността на НП - нормата на чл.118, ал.1 от ЗДДС е непълна и за да е налице правилна квалификация следва да бъде посочена и нормата към която препраща, в случая конкретната норма от Наредба Н – 18 от 13.12.2006г. на МФ. Това не било направено нито в АУАН, нито в НП. Липсата водела до нарушаване разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, което от своя страна нарушавало правото на защита на санкционираното лице да разбере какво нарушение му е вменено. Не следващо място налице било противоречие в отразеното нарушение в НП - не ставало ясно за какво е санкционирано дружеството - за неиздаване на касова бележка, за непредоставяне на клиент на касова бележка или и за двете. Освен това навежда доводи за допуснато нарушение на разпоредбите на чл.42, ал.1, т.3 и чл.57, ал.1, т.2 и т.5 от ЗАНН, относно непосочване на дата и място на извършване на нарушението. Претендира прилагане на чл.28 от ЗАНН, твърдейки че е налице „маловажен случай“ предвид липсата на предходни нарушения, както и ниската стойност на фактическата разлика между наличността в касата и тази, разчетена от фискалното устройство. В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява. Постъпили са бележки по съществуващото на спора, в които е потвърдено изложеното в касационната жалба и направеното с нея искане.

Ответникът – ЦУ на НАП, редовно призован, се представлява от юрк. К., която излага доводи за неоснователност на касационната жалба, предлага да не се уважава и да се потвърди въззивното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а обжалваното решение намира за правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка: На 06.09.2019 г. в 12:25 часа е извършена проверка в търговски обект – магазин за дрехи, находящ се в [населено място], [улица] - Търговски център „И.“, стопанисван от [фирма]. Свидетелката И. П. и колегатата ѝ Т. К. - инспектори по приходите в ЦУ на НАП – С. посетили горепосочения обект и К. извършил контролна покупка на тениска на стойност 25,00 лева, която заплатил в брой с една банкнота от 20 лева и една банкнота от 10 лева, но не е издаден касов бон за платената сума от служителката С. Н., която приела плащането. Впоследствие проверяващите се легитимирани и поискали документите на фискалното устройство. Извършена е разпечатка от касовия апарат, въз основа на която се установило, че заплатената сума от 25,00 лева не е отразена във фискалното устройство. На същата дата е съставен протокол за извършената проверка № 0396164 от 06.09.2019 г.

Впоследствие свидетелката П. съставила срещу [фирма] акт за установяване на административно нарушение № F507486 от 11.09.2019 г., който е подписан от актосъставителя и един свидетел при извършване на нарушението, след което същият е предявен на едноличния търговец, а тя го подписала без възражения. В съставения АУАН нарушението е квалифицирано по чл.118, ал.1 от ЗДДС.

Административно наказващия орган е счел изложените в акта фактически констатации за категорично доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 495098-F507486 от 17.02.2020 г., с което за нарушение на чл.118, ал.1 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, на основание чл.185, ал.1 от ЗДДС.

Същото решаващият съд приел за законосъобразно издадено.

Решението е правилно.

Противно на твърденията, изложени в касационната жалба, както и основанията наведени в нея, които са изложени и пред предходната инстанция, въззивният съд е изложил подробни мотиви и е отговорил на всички тях. Настоящата инстанция ги споделя напълно, поради което не намира за необходимо да ги преповтаря.

Разпоредбата на чл.118, ал.1 ЗДДС установява задължение за всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице, да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Неизпълнението на това задължение се санкционира по чл.185, ал.1 ЗДДС – с глоба за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 до 500 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 2000 лв.

В разглеждания случай носителят на задължението да регистрира и отчете покупката – юридическото лице търговец, стопанисващо обекта, не е изпълнил цитираното предписание на законовата норма и това обстоятелство е установено въз основа на подробен и задълбочен анализ на писмените доказателства по преписката в съвкупност с показанията на свидетеля – служител на приходната администрация.

Събраните по делото доказателства потвърждават фактическите констатации на административнонаказващия орган, съответно обратно на твърденията на касатора, административното нарушение е доказано от обективна страна.

За пълнота следва да се отбележи, че във всички случаи лице, което извършва продажби в търговски обект, експлоатиран/стопанисван от същото, но не извърши дължимото по закон конкретно действие, като не издаде документ по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, фискален бон от работещо фискално устройство, монтирано обекта, реализира състав на административно нарушение по чл. 118, ал. 1 във вр. с чл. 185, ал. 1 от ЗДДС. Такава правна квалификация относимо към правилно предявеното обстоятелствено "обвинение" в извършване на административно нарушение е достатъчна за законосъобразно реализиране на административнонаказателна отговорност. Посочените за нарушени законови разпоредби съдържат всички признаци от обективна страна на процесното нарушение, установени безспорно са реализирани в пълнота от наказаното лице и при посочените обстоятелства. Освен това санкционната норма на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС сочи за наказуемо неиздаването на документите, регламентирани именно в чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, без да препраща към актове по прилагането на разпоредбата, поради което диренето на правно основание в други нормативни актове е ненужно, каквито са възраженията на касатора.

Делото е изяснено от фактическа страна, тъй като основано на доказателствата районният съд е приел за безспорно, че на посочените в акта и НП дата, място и час, наказаният търговец не е издал фискална касова бележка от монтирано в обекта и в

работен режим фискално устройство, за извършената в обекта продажба на стоки на стойност 25.00лв. Така установеното от въззивната съдебна инстанция при пълнота на доказателствата, покрива без съмнение посочените по-горе признаци от обективна страна на административно нарушение по чл. 118, ал. 1 във вр. с чл. 185, ал. 1 от ЗДДС. Предвид това, наказателното постановление следва да бъде потвърдено, като издадено от компетентен орган, в производство без допуснати съществени процесуални нарушения, в сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН и при правилно приложен спрямо фактите материален закон, с наложено административно наказание в граници и в стойност на минимума за процесното деяние, съответно по вид и съобразено с правилата на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН. В случая не може да се приложи чл. 28 от ЗАНН, защото маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение, с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Нарушението на чл. 118 от ЗДДС не е формално нарушение, на просто извършване, а има резултат - прието е плащане, а не е издадена касова бележка, като настъпили ли са вредни последици и за пръв път ли е извършеното нарушение са обстоятелства относими в случая при определяне на наказанието и са свързани с тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и смекчаващите, респ. отегчаващи вината обстоятелства, с оглед разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

По изложените съображения и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания, и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Основателна при този изход на спора е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да бъде определено в размер на 80,00 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20066302 от 12.03.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав по НАХД № 11806/2020г. по описа на съда
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 80,00 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.